

Madynka zkouší, jestli je jasnozřivá

Maminka není nikdy moc nadšená, když se její starší dcera zdržuje na Zátiší. Madynka však nezná na světě zábavnější místo než Nilssonův kuchyň. A jednou slyšela tatínka, jak mamince říká:

„Nech ji, ať si tam chodí. Jen ať děti poznají, že jsou na světě nejruznější lidé, a ať se naučí nedělat ukvapené závěry.“

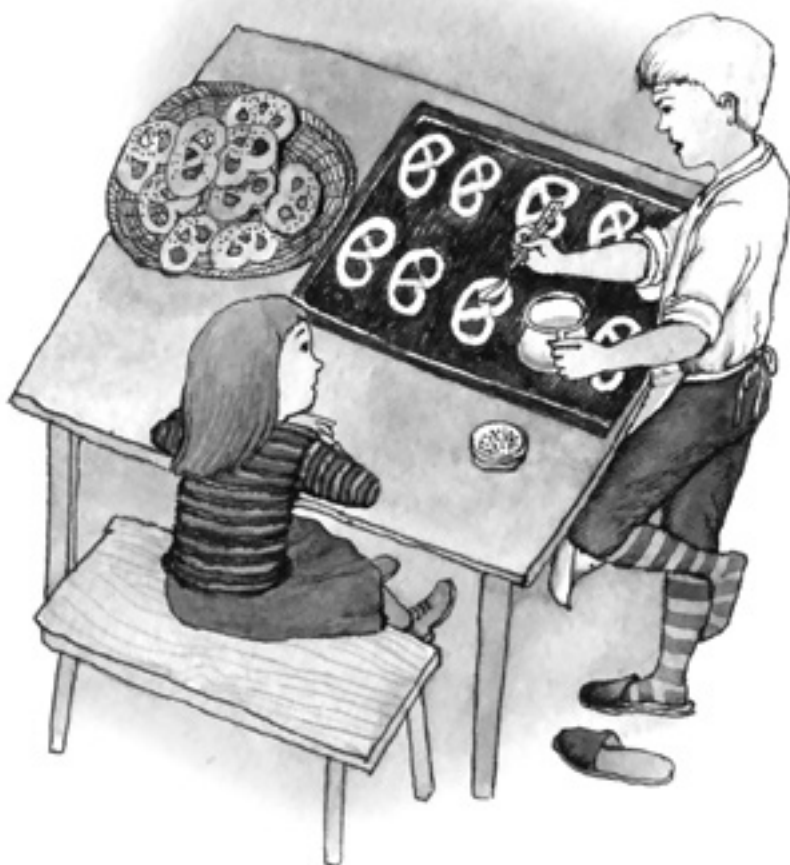
Jeho slova nebyla určena pro Madynčiny uši, a tak se ani nemohla tatínka zeptat, proč nemá člověk dělat ukvapené závěry. Tatínek měl zřejmě na mysli, že se člověk na strýčka Nilssona nemá zlobit, když je každou sobotu opilý. Jenže Madynka se na něj stejně nezlobí, protože strýček Nilsson je na ni vždycky hodný a říká jí „Madynka na Letním vršku“ a na Abbeho ani na tetu Nilssonovou také nikdy není zlý.

„Když jsem doma v Zátiší, chci tu být jak v zátiší,“ říkává strýček Nilsson, když se ukládá na kanape v kuchyni. „Člověk nemůže jen do nekonečna dřít pro rodinné blaho, musí si taky někdy odpočinout!“

Teta Nilssonová chápe, že strýček odpočinek potřebuje. Jen někdy neprojeví dost pochopení. To když třeba přijedou popeláři, teta neunes popelnici až k brance, a musí to udělat strýček. Ani trochu z toho nemá radost a pak si vždycky hned lehne na kanape a dlouho na tetu ani slůvkem nepromluví. Upřeně se dívá do stropu a ublíženě brblá:

„Člověk je jednou majitel domu a hospodářství a přitom se musí tahat přes celý dvůr s popelnici.“

Ale když u nich hraje gramofon a strýček s tetou tancují a Abbe stojí u pekařského stolu a celým domem se šíří vůně čerstvě pečených preclíků, je v kuchyni u Nilssonů nádherně. Alva, která k nim občas přijde Madynku vyzvednout, sice říká, že v životě neviděla takový nepořádek a špinu, ale kolikpak toho Alva v životě viděla? Je docela možné, že u Nilssonů neuklizejí ani nemýjí podlahu tak často, jak je třeba, ale Madynce se u nich stejně líbí. Paní Nilssonová má na stěně tři utěrky, na které vlastnoručně vyšila červeným křížkovým stehem nápisy Pořádek nade vše, Každá věc má mít své

místo a Slunce venku, slunce doma, slunce v srdci, slunce v mysli.

„Jednou je musím sundat a vyprat, aby bylo pořádně vidět, co na nich stojí,“ říká čas od času.

„Ale prosím tě, stejné je nečeš,“ směje se strýček Nilsson, popadne tetu kolem pasu, tancuje s ní a zpívá:

*„Pojd', pojd',
obejmi mě kolem pasu,
Adolfino, pojd',
na valčík se já jen třesu.“*

„Ty to tedy umíš roztáčet,“ říká teta Nilssonová a směje se, až se jí břicho natřásá. A Abbe stojí u válu, píská si písničku o Adolfíně a kroutí do taktu preclíky.